Pegas

Duben 2014

Školní časopis
ZŠ Křídlovická 30b, Brno

Milí čtenáři,

toto nové číslo našeho časopisu přináší řadu novinek.
Jednak vaše postřehy – „ranní“ pocity po příchodu před školu, atmosféra třídního kolektivu ve verších, tipy, jak
a kde v Brně strávit velikonoční prázdniny a další.
Novinkou je především profil Pegasu na Facebooku. Najdete jej pod heslem skolni časopis pegas. Přidejte se na něm k diskusi. Děkujeme!

Redakce časopisu

Rozhovor s paní učitelkou Mgr. Klárou Kovářovou

Paní učitelko, líbí se Vám u nás ve škole?

Líbí se mi tady, samozřejmě.

-

Co říkáte na vybavení školy?

Je vyhovující.

-

Jak se Vám pracuje s jednotlivými třídami?

S některými dobře a s jinými hůř.

-

Rozumíte si s ostatními kolegy?

Ano, rozumím.

-

Máte nějaké výhrady ke škole?

Ne.

-

Děkujeme za rozhovor.

Kateřina Němcová, Klára Horáková, IX.C

Naše třída ve verších

Třída IX.A

Sedím si na židli,
krásně se houpu,
když jen tak k svačině
banán si loupu.
Sedím si na židli,
pořád se houpám,
z nudy se po třídě
zvědavě koukám.
U stěny, u okna skupina dětí,
okno je zavřené,
pet láhev letí!
(A všechno dobře dopadlo, Honza slíbil, že už to neudělá.
A jak to bylo dál?)

Papuče blíž stropu nežli je zvykem,
majitel utíká už se stálým cvikem.
Dřív, než se naštval, viníci utekli,
divím se, že nevzali i jeho fusekli.
U stolu u dveří skupina holek se směje,
kdo ví, k čemu to zase spěje.
Snad během minuty několik jejich vztahů se rozpadlo,
tam je snad přátelství jen pouhé divadlo.
Jiní ani neví, že patří do stejné skupiny,
na mobilu rozhodně nepročítají noviny!
O kousek dál vidím další naši stránku:
Ti dva zas letí jak v polospánku.
A ta kdy z toho stolu sleze?
Hádám…Brzy po židli se sveze.
Anička s Bárou asi také nemají zbytí,
už si jdou koupit něco k pití.
Zakopnout o tašku, to se občas stává,
ale v naší třídě se hodně rychle vstává.
Nešikovi ze rtů úsměv hned zvadl,
když někdo zařval: „Koukejte! On spadl!“
Nachystáno na stole, ostatní civí,
co to tam dělá? Asi se diví.
Když hodně se zadaří, pachatel si brouká,
v tom rohu u dveří chytil hnusného brouka.
Hmyz už Áje ve vlasech se brodí.
Další kázeňský postih z toho se rodí.
Hele, Terka je u dveří, už zase někam
spolu s ní a třídnicí řešit problémy spěchám.
Před učiteli chová se tak, jak by měla,
o přestávce však by někomu rozdrásat hrdlo chtěla.
Na toto pesimistické vyprávění neberte ohled,
ať vám příliš nezměním na naši třídu pohled.

Veronika Olejárová, IX.A

Třída IX.C

Naše třída je jako jedna rodina,
máme se rádi, to je pravda jediná.
Učení nám zlehka jde,
všechno se nám povede.
Příklady ale moc dávat nemusíme,
jako malé děti se chovat umíme.
Všichni se máme moc rádi,
a jsme velcí kamarádi.
Nikdy na sebe nezapomeneme,
při odchodu se všichni obejmeme!

Verča Topolářová, IX.C

Třída V.B

Pátá bé, pátá bé,
Zlobit nikdy nepřestane.
Navenek jako andělové,
Uvnitř to jsou ďáblové.
Někteří jsou jenom hluční,
Někteří jsou jenom hodní.
Pátá bé, pátá bé,
Zlobit nikdy nepřestane.

Julie Schoberová, V.B

Třída V.B

Jen tři kluci pořád zlobí,
Asi je to strašně baví.
Nikdy zřejmě nepřestanou,
I když pět pětek dostanou.
Žádný trest je nezastaví,
Zase se hned pohádají,
Tak to pořád pokračuje,
Pořád se to opakuje,
Když někdo odejde,
Zas někdo jiný přijde.
S ním se zase budou hádat,
Bude to zas pokračovat.

Radka Sedláčková, V.B

Třída IX.A

S námi to lehké není,
věříme, že pro vás to těžké musí být,
někdy jsme hodní jak andílci
a někdy zlobiví jako čertíci.

Anna Vallová, IX.A

Třída V.B

Naši žáci nejsou zlí,
ale jsou jen zvědaví.
Neposedí ani chvilku,
Ale poslouchají učitelku.
Ta jim radí, občas kreslí, úkoly zadává
A moudrosti nám rozdává.

Jakub Vítek, V.B

Třída VI.B

S naší třídou je super zábava,
Kolikrát jsme se pohádali,
Tolikrát jsme se usmířili.
Někdy však se to nevyřešilo,
I když na nás nepršelo…

Veronika Nádeníčková, VI.B

Třída VI.B

Pokřik náš umíme – my jsme šestá bé –
Máme Aldu Kotka,
To je skvělý taťka!

Cynthia Takáčová, VI.B

Třída VI.B

Tahle třída dosti zlobí,
Co se s tím dá dělat?
Přece stačí posedět v přírodě u ohně,
Dobře si popovídat.

Alžběta Mádrová, VI.B

Žákovská rada

Dne 19. 3. 2014 se konala schůzka ŽR. Schůzky se zúčastnilo 25 zástupců tříd z II. stupně a z pátých ročníků. Schůzku vedl pan učitel Žák a paní učitelka Tichá. Postupně jsme probrali tato témata:

1. Sběry
pochvala za sběr pomerančové kůry a sběr papíru.

2. Buďme slušnější
proběhly dva týdny společenského chování.

3. Akce
2. dubna = DEN AUTISMU - kvůli tomuto dni byly tři barevné dny:
1. dubna (Út) – červená
2. dubna (St) – modrá (barva autismu)
3. dubna (Čt) – černá,
bodování této akce budou mít na starost: Lucie Janíčková
Nikol Kučerová
Matěj Lešek
Ladislav Řezáč
další akce jsou LOH (letní olympiské hry) – organizátoři vymysleli dalších sedm aktivit.
4. Noc ve škole
žáci mají za úkol do příště vymyslet nějaký program na tuto akci a požádat minimálně osm učitelů o dozor,
předběžný termín této akce je 16. 5. 2014.
5. Dětský sněm
bude další sněm dětského parlamentu (31. 3. 2014).

Příští schůzka ŽR se bude konat 2. 4. 2014.

Za ŽR Ondřej Zoblivý

Lyžák

V neděli 23.2. 2014 žáci VII.C a VII.B odjeli na týdenní lyžařský kurz. Jeli jsme do Javorníků, konkrétně do Nového Hrozenkova. Bydleli jsme tradičně v hotelu Permoník. Ubytování bylo dobré, jídlo báječné. Lyžovali jsme od pondělí do čtvrtka ve skiareálu Kyčerka. Ve středu bylo lyžování kratší, protože byl „krizový den“, kdy si mělo tělo odpočinout. Počasí nám celkem vyhovovalo, svítilo slunce a jen jeden den bylo zakaboněno, ale teplu jsme se nevyhnuli a při jízdě na vleku se jelo vpodstatě jen po trávě.

Jako doprovod s námi jela paní učitelka Mgr. R.Vídenská, pan učitel Mgr. A. Kottek, paní učitelka Mgr. K. Kovářová, paní učitelka Mgr. R.Smyčková a jako zdravotnice paní MUDr. K.Kottková. Pan učitel s paní učitelkou Smyčkovou měli na starost skupiny snowboardistů, zbylé dvě paní učitelky zase lyžaře. Svahy byly čtyři, z toho dva zelené, jeden prudší červený a jeden delší modrý. Na modré jela kotva, jinak všude POMA.

Ve středu jsme si vyšlápli na menší procházku do obchodu pro nějaké cukrovinky, jeli jsme autobusem a zpět šli pěšky. A v pátek už se frčelo domů! Byl to moc hezký pobyt. Myslím, že si to všichni užili, i přes pár zranění a pár ztracených věcí.

Děkujeme všem učitelům, kteří se pro nás snažili vytvořit báječný pobyt. Podle mě se jim to povedlo.

Klára Jelínková, VII.C

Ráno před školou

Když jsem vystoupila z tramvaje, promnula jsem si oči, zívla jsem a rozhlédla jsem se po zastávce. Z opačné strany přijela tramvaj a já jsem doufala, že z ní vystoupí Julie. S ní by totiž cesta do školy nebyla tak nudná. Ale měla jsem smůlu, nevystoupila. Před přechodem jsem zastavila, rozhlédla jsem se, nic ale nejelo, tak jsem přešla a ani se neohlédla. U školy jsem uviděla pár hloučků. Hned jsem pochopila, že škola je ještě zavřená. Tak jsem si stoupla na kraj chodníku, ale naštěstí se dveře školy za chvilku otevřely a začal normální den.

Radka Sedláčková, V.B

Jdu do školy, moc se mi nechce! Najednou zdálky vidím, jak přichází Natka, z druhé strany Šimon a z auta vystupuje Filip. Natka se rozhlíží, kde jsem, najednou mě uvidí a jde ke mně. Šimon nás objeví a jde k nám. Opře se a zívá, zezadu se ozve Filip. „Ahoj, taky se vám nechce do školy?“ Všichni jsme ospale kývli hlavou. Postupně přibývá víc a víc dětí. Začíná tu být křik, praní a hádání. Začíná se probírat, co jsme dělali o víkendu, jaké máme zážitky. Najednou se otevírají dveře a jde se do školy.

Sabina Hradecká, V.B

Ráno na mě zvoní Áda. Jdeme do školy a povídáme si o všem možném. Když někoho potkáme, řekneme si ahoj a pokračujeme v debatě. Povídáme si o víkendu, co se stalo včera, dnes, co nás čeká a když dávali jeden super film v televizi, tak jsme si povídaly jenom o něm. Jdeme pomalu, nespěcháme. Pokud máme schůzku Žákovské rady, tak čekám na Máju a říkám si: „To je zvláštní, že tu nikdo není.“ Dnes jsme přišly ještě před tím, než otevřeli školu.

Klára Jeglíková, V.B

Když jsem vystoupila z tramvaje, byla mi zima. Těšila jsem se, a proto jsem běžela. Jakmile jsem uviděla školu, tak jsem zpomalila. Vešla jsem do školy, doprovázela mě radost. Snila jsem o tom, že až budu velká, pojedu do Řecka!

Julie Schoberová, V.B

Ráno přicházím a nikde nikdo. Stojím a stojím. Najednou přijde David a David. V dáli vidím Frantu, jak přichází, je vidět, jak se mu nechce. Otevírá se, tak jdeme do školy.

Matěj Tichý, V.B

Ráno, když přicházím do školy, Klára většinou přichází taky. Všichni kolem vypadají, že každou chvíli usnou. Jakmile ostatní přicházejí, začínají se tvořit houfy z různých tříd. Kolem nás procházejí učitelé a žáci. Po chvilce se obvykle začíná otvírat škola a všichni vypadají, jako by se chtěli pozabíjet, protože ráno bývá zima.

Markéta Jelínková, V.B

Když přijdu ke škole, vidím osmáky a deváťáky. Chvilku tam stojím a čekám, až přijde Markéta a Lucka a hned potom si povídáme o tom, co se stalo o víkendu. Pak se otevírá škola a my jdeme ke skříňkám, potkáváme tam kluky ze třídy a cestou do třídy si povídáme.

Klára Fólklová, V.B

Jak se mi nechtělo k zubaři

Je to dlouhý příběh. Už je to jedenáct let a u zubaře jsem prožila hodně, tak pozorně poslouchejte. To, co si pamatuju, je, že jsem jednou měla jít k zubaři a vůbec se mi nechtělo, protože mi mnohokrát vrtali. Tak jsem vylezla na naši dvoupatrovou postel a držela jsem se tam jako klíště, ale pak jsem se „pustila“. Vyrazili jsme směrem k zubaři, když jsem vešla do budovy, tak jsem cítila ten strach, který ve mně panoval. Bála jsem se: paní zubařky, sestřičky, lidí v čekárně, sebe a zubů. Zkuste hádat, co se v ordinaci zjistilo. Mám kaz. Od té doby se ještě víc bojím všech zubařů. Ale už je to lepší, navíc zatím kazy nemám a doufám, že mít nebudu, ale to neznamená, že čištění zubů můžu „odfláknout“.

Klára Jeglíková, V.B

Mám strach a radost. Jdu k zubaři a mám strach, ale zároveň se těším, že mi bolavý zub vytrhne. Jednou jsem šel k zubaři, přišli jsme do čekárny a já jsem chtěl utéct, paní zubařka řekla, že mi vytrhne všechny mléčné zuby!:) Nakonec mi jich vytrhla pět.

David Bártek, V.B

Všichni čtyři jsme jeli na Lesnou k paní zubařce. Přišli jsme do čekárny, bohužel jsem přišla na řadu opět já. Chvíli mě museli přemlouvat, až mě přemluvili. Jako obvykle to skončilo plombou. Ale dostala jsem obrázek. Nakonec mi máma koupila bonbóny. Stejně bylo nejhorší, že jsem nemohla dvě hodiny jíst.

Markéta Jelínková, V.B

Ráno jdu k zubaři. Sedím, sedím na klinice, čekám v čekárně, až na mě přijde řada. Najednou zazní moje jméno. Tak jdu. Sedím v křesle a pan zubař mi kontroluje zuby. Náhle vezme kleště a křup! Hurá! Zub je venku! Pak jdu do školy a učím se.

Matěj Tichý, V.B

Šla jsem k zubaři. Měla jsem velikánský strach, protože je mi nepříjemné, když mi vrtají zuby. Byla tam se mnou máma, takže to bylo lepší. Přišli jsme dovnitř, páchlo to tam po těch mastičkách a vodičkách. Zavolali mě, vešli jsme dovnitř, bála jsem se ještě víc. Sedla jsem si do křesla, paní zubařka rozsvítila světlo, do očí nepříjemné, vzala nějaké háčky a píchala mi do zubů. Vyskočila jsem bolestí. Máma mi řekla, že to bude za chvíli dobré. Tak jsem si znovu sedla a zubařka začala vrtat, bolelo to hodně, ale měla jsem štěstí, byl to mléčný zub. Takže jsem si řekla: „Ten vypadne a bude to dobrý.“ Paní zubařka řekla, že je to hotové, a já jsem si poskočila, pískla radostí. Bylo to super.
Poučení: Budu si pořádně čistit zuby a nebudu jíst tolik sladkostí. Není to sice bajka, ale poučení tady je.

Žačka V.B, která si nepřeje být jmenována.

Máma rozhodne, že jdu k zubaři na prohlídku, a tak jdu. Trochu se bojím, pak tam přijdu, zuby mám v pořádku, takže jsem ráda, že jsem promeškala začátek vyučování. Jediné, čeho se bojím, je to, že budu muset dopisovat učivo. Nakonec většinou nic dopisovat nemusím, tak jsem šťastná. A nejradši bych u zubaře zůstala aspoň ještě hodinu nebo celý den.

Radka Sedláčková, V.B

Když mě bolel zub, tak jsem nechtěla jít k zubaři, protože jsem se bála, měla jsem strach. Nejdřív jsem si myslela, že bolest za chvíli přejde. Ale nepřešlo to. Proto mamka řekla, že musíme jít k zubaři, ale já jsem nechtěla. Ale nakonec jsem se přemohla a řekla jsem, že jo. Ale pořád mě pronásledovala myšlenka, že to přejde. Když jsme byli u paní zubařky, tak mi řekla, že se zub musí vytrhnout. A já jsem se pořád bála. Ale když mně ho vytrhla, tak jsem byla ráda. Pak jsem dostala zmrzlinu. Protože paní zubařka řekla, že na vytržený zub je studené nejlepší.

Natálie Hájková, V.B

Velikonoční recept

Objevili jsme pro vás několik velikonočních receptů, které byste si mohli vyzkoušet:

Jidášky

Co potřebujeme:
500 g polohrubé mouky
100 g másla
1/4 litru mléka
50 g droždí
1 polévková lžíce moučkového cukru
1 sáček vanilkového cukru
2 žloutky
citronová kůra
50 g sekaných loupaných mandlí na posypání
1 bílek na potření těsta

Postup:
Droždí promícháme se lžicí cukru, přidáme trochu mléka a mouky.
Kvásek necháme vzejít na teplém místě. Do mísy dáme ostatní přísady,
přidáme vzešlý klásek a vypracujeme pružné těsto. Posypeme moukou, přikryjeme
utěrkou a dáme na teplé místo kynout, až těsto zdvojnásobí svůj objem.Vykynuté těsto
rozválíme na vále posypaném moukou. Sklenicí vypichujeme kolečka. Přendáme na plech,
ještě chvíli necháme kynout. Radýlkem uděláme rýhy, potřeme rozšlehaným bílkem s troškou
mléka a posypeme mandlemi. V předehřáté troubě upečeme dorůžova. Jidáše se tradičně
podávají čerstvé s medem.

Pečení beránka

Co potřebujeme:
250 g polohrubé mouky
150 g cukru
130 g tuku
3 vejce
asi 1/8 litru mléka
citronová kůra
vanilka
tuk na vymazání formy

Postup:

Tuk dobře rozetřeme, postupně přidáváme cukr, pak žloutky a třeme do pěny.
Střídavě po lžicích přidáváme mléko a mouku. Nakonec lehce umícháme ušlehaný
sníh. Formu dobře vymažeme a vysypeme moukou. Naplníme těstem a zvolna pečeme.

Jája Parisi a Veronika Nádeníčková, VI.B

Čtení na pokračování

Tajemný portál

Já jsem asi moc důvěřivý. Ale že bych byl hloupý, to teda ne. Já asi nemám žádnou vlastnost! Ale už opustím školu. Vy byste asi rádi věděli, jakou zajímavou příhodu jsem se svými kamarády prožil. Ta příhoda se začala odehrávat 29. prosince 2009, to jsem s Říšou a Tadeášem jel za Adamem a Davidem. Když jsme byli všichni pohromadě, šli jsme na hřiště na Zahradnickou. Hráli jsme si na honču, schovču, na zombie… Když tu najednou Adam šlápl na kámen. A tu se pod ním objevil modrý portál, do kterého spadl. První, kdo si toho všiml, byl David. Všichni jsme jen hleděli na ten modrý portál! Tu jsme se přiblížili až moc blízko a všechny nás to tam vtáhlo.

Jakmile jsme se probrali, hned jsme věděli, že už nejsme na planetě Zemi! Ale kde to tedy jsme? Vypadalo to tam docela dobře, ale za několik minut jsme si uvědomili, že tam bude i pár zlých chvil. Když jsme se šli porozhlédnout, tak jsme viděli víc než dva tucty obřích včel, které asi bojovaly proti stejně velkým vosám. Říkám asi, protože jsme nevěděli, jestli si hrají, nebo se perou.

Náhle nás jeden kluk vtáhl do křoví. Byl to Petr Banda. Byl to náš kámoš, víte? Zjistili jsme, že také spadl do modré brány, asi o chvilku před námi. Petr nám vysvětlil, že se nacházíme uprostřed galaktické protifederální vesmírné základny MIM, neboli uprostřed mimozemských planet. Zavedl nás do jámy pod stromem, jediného úkrytu, který tam za těch dvacet minut našel. Petr řekl, že našel deník nějakého Ibalga, slavného dobrodruha. V jeho deníku jsme našli popis cesty do chrámu Satexi. Byla tam prý bytost, která by nám pomohla dostat se domů. Podaří se to? A nebude to nebezpečné? O tom až zase příště!

Jan Bouchal, VI.A

Neviděná láska na dosah ruky

Vždycky jsem chtěla být alespoň v něčem lepší než Jaroslava: mít lepšího kluka, lepší postavení ve škole atd. Zatím se mi nepodařilo ani jedno. Michal-kapitán fotbalového týmu- byl velice oblíbený, kdyby se mi ho podařilo sbalit, byla bych oblíbená i já! Říkala jsem si, bohužel tato slova si říkala i Jaroslava. Vlastně nám nešlo o Michala, ale o to, abychom byly lepší než ta druhá- ano já vím, bylo to necitelné ba i hnusné, ale co dělat, tato rivalita s námi cloumala už od mala. Můj nejlepší kamarád Matyáš se mi to pokoušel rozmluvit, ať toho nechám at., ale já ne, já BOJOVALA. S Matyášem jsme chystali plány, (teda já chystala, on znuděně poslouchal) jak to všechno udělat. „Přece musí být něco, v čem jsem lepší ne ona!“ řekla jsem Matyášovi a tím ona jsem myslela Jarku „A co když nic takového není?“ zeptal se přidrzle Matyáš. „Nesmysl!“ odsekla jsem příkře… chvíli bylo ticho a najednou ticho prořízl můj hlas: „No jasně! „Na co si přišla?“zeptal se opět. „Na tělocvik.“ odpověděla jsem a na rtech mi hrál usměv, „ve všem co jsme zatím dělali v tělocviku jsem byla lepší než Jarka. A hádej co!“ „Nevím!“ řekl ostře, rozzlobený mým chováním, „Pokud ti to ještě nedošlo, do hlavy ti nevidím.“

„Nebuď tak jedovatej“ řekla jsem s náznakem smutku v hlase, „já jen chtěla říct, že jsme v úterý s váma v tělráku spojení.“ „Hmmmm…“ řekl a rychle dodal že už musí jít. „Co mu zas přelítlo přes nos?“ pomyslela jsem si, když za sebou zabouchl dveře a chystala své plány dál.

ÚTERÝ

Naneštěstí pro mě jsme v tělocviku hráli florbal, který žádna holka, včetně mě, neumí. Stalo se to asi takto; Začali jsme hrát a já hrála proti Michalovi. Moc jsem se nezapojovala do hry, ale když se mi naskytla příležitost bránila jsem naší branku jako lev. Potom jsem, ale musela jít do útoku. „Fajn to zvládnu!“uklidňovala jsem se. Když mi přihráli míček, začala jsem utíkat a přehazovat si míček na hokejce. Najednou jsem na svém obličeji ucítila něčí pot, bolest a později i krev. Po chvíli kdy jsem přišla k sobě, jsem zjistila, že jsem na zemi a z nosu mi teče červená. Poté jsem si začala uvědomovat, že jak jsem běžela, do cesty se mi přimotal Michal a já jak jsem se dívala na míček, jsem narazila na jeho (vážně hustě) vypracované tělo, spadla jsem na zem a všichni, krom Michala a jeho kumpánů z fotbalu, kteří si tam šuškali a smáli se jak malé holky, se ke mně seběhli. Posadila jsem se a začala si všechno vybavovat. „Debil!“ řekla jsem směrem k Michalovi a ani mě nezajímalo, jestli to bylo slyšet nebo ne. „Si v pořádku?“zeptal se učitel. „Ano, je mi celkem dobře. “ odpověděla jsem polohlasem, ale pro jistotu jsem odešla s Matyášem do šatny a vzpamatovávala jsem se. „To je takovej debil! Ani se neomluví. Je vůbec normální? Já vím, že není. Je to prostě dement!“ soptila jsem a najednou jsem se svezla na lavičku, zamlžilis mi oči a já začala plakat. Matyáš se zvedl z lavičky naproti mně a obejmul mě svýma velice silnýma rukama a já si začala uvědomovat, že ho mám ráda nejen jako kamaráda… Začalo zvonit, Matyáš mě pustil a šel do klučičí šatny. Převlékla jsem se celkem rychle a nevnímala nadávání mých kamarádek na Michala a posměšné koukání Jaruny na můj nos, ve kterém jsem měla kapesník, aby zastavil krvácení. Šla jsem čekat na Matyáše před jejich šatnu. „Si vůbec normální? Vždyť si ji mohl něco udělat. A ani se neomluvíš. Kdyby si věděl jaká je, nechoval by ses tak k ní!“ slyšela jsem Matyášův rozladěný tón. „Snad ji nemiluješ!“ zeptal se posměšný hlas, nejspíš Michalův. „A víš, že jo!“ Matyášův hlas a tyto čtyři slova mi vyrazili dech. Odešla jsem na školní hřiště se nadýchat čerstvého vzduchu a hledala ztracený dech. Najednou jsem to věděla, já ho bezvýhradně a nenapravitelně miluju. Neuvědomila jsem si to, protože jsem byla zahleděná do sebe.

„Matyáši pochopíš to už konečně? Já tě miluju!“ řekla jsem na rovinu po dlouhém vyhýbavém vysvětlování, „Ano došlo mi to až. To kvůli tomu že jsem chtěla být lepší než Jaruna. Slyšela jsem tě, jak říkáš, že mě miluješ a pak jsem si to všechno uvědomila!“ Všechno jsem ze sebe bez dalšího vyhýbání vychrlila. „Já… já tě taky miluju!“ řekl a obejmul mě medvědím objetím, které mě vždy uklidní.

Zrovna když se to stalo, byly jsme s Matyášem spolu přesně 1 měsíc. A co se vlastně stalo? Stalo se to, že přišla Jarka k nám domů a řekla mi, že se s Matyášem líbali a intimně dotýkali. „Lžeš!“ vykřikla jsem se slzami na krajíčku a s nervy, city i srdcem na dranc. „Nelžu!“ řekla s pobavením v hlase a škodolibým úšklebkem na obličeji, „Se ho zeptej, když mi nevěříš!“ Vyrazila jsem ji ze dveří, oblékla se a utíkala za Matym. Se slzami už ne na krajíčku, ale stékajícími po tvářích jsem doběhla k Matyášovi, který byl na zahradě před jejich domem. „Ty si se líbal s Jarunou!“křičela jsem jako šílená. „Já? Proboha, kdyť Jarka je tak hnusná, že bych se jí ani nedotkl.“bránil se. „Nelži! Ona říkala, že ses s ní líbal! Říkala to s takovým přesvědčením, že to musí být pravda!“ Začala hádka„ vjeli jsme si do vlasů“ tak moc, že už jsem to nevydržela, vzala ho za tričko a přitáhla blíž k sobě a křičela. „Tak a teď vyklop pravdu!“ řekla jsem. On? Neodpovídal. „Slyšíš? Řekni mi pravdu. Já chci slyšet pravdu!“ řekla jsem znovu s větším důrazem. On? Opět nic, mlčel a díval se do neznáma. „Řekni mi pravdu!“zakřičela jsem ještě víc se slzami ženoucími se do očí. On? Místo toho, aby mi odpověděl, paží mi obejmul pas, přitiskl si mě k sobě blíž a políbil mne. Srdce mi bušilo jako o závod, naprosto jsem zapomněla na slzy, poddala jsem se jeho něžným rtům a připadala si jako ve snách. „Tak už mi věříš?“ zeptal se po krásném polibku. „Ano. A na Jarku už taky kašlu!“ řekla jsem s odhodláním, a znovu jsem ho políbila. Později jsem samozřejmě dodržela to co jsem řekla: přestala jsem bojovat s Jarunou (Proč taky? Mám skvělého kluka a nic víc nepotřebuju), vypustila jsem ji naprosto ze svého života a užívala si ho s Matyášem. A víte co? Michal, Jarka, ani ta věčná rivalita mi v životě nechybí.

Barbora Nečasová, VIII.B

KANTOŘI-PROTI-KAZISVĚTŮM

Po celodenní námaze vysílen jdu k podlaze.
Hladový a unaven rychle mířím z třídy ven.
Před jídelnou zase fronta jako hrom.
Zticha jsou jen slušní, ach mé bubny ušní,
těch je tu však pomálu, tak tu trčím v kraválu.
Už toho mám vážně DOST – prosím ztlumit hlasitost.

KA-P-KA

Pár zajímavých typů, kam vyrazit v Brně během velikonočních prázdnin

Zábavní park BONGO pro celou rodinu:
Adresa-Bongo, Pražákova 51, Brno 619 00. Telefon:777 639 172, email- info@bongobrno.cz
Jedná se o jedno z největších rodinných center v Brně a okolí, také se tam někdy pořádaji dny pro dospělé.

Lanové centrum JUNGLE PARK
Jungle park se nachází na pravém břehu Svratky v Brně Pisárkách naproti areálu SKP KOMETA BRNO, BAUEROVA 5. Telefon: 775 586 453, email - info@junglepark.cz
V lanovém centrum Jungle park můžeme s kamarády poměřit své síly na dlouhých lanových tratích, můžeme si vyzkoušet dětskou trať, která je určená pro děti do 13 let.

Aquapark Kohoutovice
Chalabova 949/2a, 623 00 Brno-Kohoutovice, www.aquapark-kohoutovice.cz
V Aquaparku v brněnských Kohoutovicích, nejenže můžeme zavítat do vířivky, plaveckého bazénu, dětského bazénu a odpočinkového bufetu, a je tu i sauna a pára.